

In evenwicht na een bezinningsreis

‘Alles waar ik me vroeger zorgen om maakte, is weggefallen’

**ARDA VAN BOCKOM
MAAS (60)
ONTDEKTE DAT ZE
DE JUISTE KEUZES
HEEFT GEMAAKT IN
HAAR LEVEN.**

“Zes dagen lang liep ik door de Wadi Rum-woestijn, in totaal 125 kilometer. Mijn mond viel soms open van verbazing over de schoonheid van wat ik tegenkwam. Er waren prachtige rotsformaties die haast kathedralen leken. Het zand toonde zich in steeds andere kleuren. Dan was het rood, dan weer geel of zwart. De zonsopkomst was elke ochtend een sprookje. Slapen deed ik buiten tegen een rotswand, onder de immense sterrenhemel. Sanitaire voorzieningen waren er niet, het was echt back to basic. Dat wist ik van tevoren, toen ik twee jaar geleden bij Caroline Froeling deze reis boekte. Het leek me altijd al heerlijk om langere tijd in de ongerepte natuur te zijn, op een plek die niet door mensen is aangetaast. Het lopen door de woestijn werd afgewisseld met rijden op kamelen, yoga, meditatie en coachingsgesprekken. We werden begeleid door bedoeïenen, die ook

'In de woestijn voelde ik me klein, maar supergelukkig: zo is het leven bedoeld'

nog eens de lekkerste curry's en salades voor ons maakten. Je reist met een doel en met beleving, in plaats van een lijstje af te werken en mooie foto's te schieten. Deze reis was precies wat ik nodig had."

WIE BEN IK EN WAT WIL IK?

"De vierde dag in de woestijn was een stilte- en rustdag. We bleven op één plek, maar hadden de vrijheid om zelf op pad te gaan. Ik liep een eind door het rulle zand en klauterde op een grote, hoge rots. Vanaf dat punt had ik een prachtig uitzicht. Waar ik ook keek, ik zag helemaal niemand. Er was een enorme stilte, echt grandioos. Ik voelde me klein, maar supergelukkig. En dankbaar dat ik er mag zijn, dat ik mag leven op deze planeet. Thuis hebben we alles tot onze beschikking, maar dat leidt vaak tot onrust. Daar op die rots voelde ik: zo is het leven bedoeld. Hoe eenvoudiger je het maakt, hoe prettiger het is. En ik realiseerde me dat alle keuzes die ik tot nu toe in mijn leven heb gemaakt, zijn toegespitst op wat bij mij past. Dat ik mijn eigen weg mag blijven volgen, hoe moeilijk dat soms ook is en hoe groot de gevolgen ook kunnen zijn. Ik kom uit een heel gelovig nest waarin de bijbel de leidraad was. Overtuigingen die niet de mijne waren, en dat gevoel groeide naarmate ik ouder werd. Op mijn 25ste brak ik met mijn geloof en werd ik uitgesloten door mijn gemeenschap. Daarna is het lang een zoektocht

geweest: wie ben ik en wat wil ik? Ik moest mezelf opnieuw uitvinden. Zittend op de rots wist ik dat ik altijd op m'n gevoel moet vertrouwen. Dat ik, met alle fouten, de juiste keuzes heb gemaakt. Anders had ik nooit op die oogverblindend mooie plek gezeten. Nu we noodgedwongen thuiszitten, ben ik extra blij dat ik deze reis niet heb uitgesteld en daar heb mogen zijn."

HOE OUDER, HOE BLIJER

"Als ik over die woestijnreis praat, voel ik het helemaal tintelen. Deze ervaring heeft me nog meer in balans gebracht. Vrijheid is alles voor me, besef ik nu nog meer. Ik woon in een klein chaletje dat ik hypotheekvrij heb kunnen kopen, ik zit dus niet vast aan hoge lasten. Het huisje biedt maar weinig ruimte, waardoor ik flink moest ontspullen. Daar heb ik geen enkele moeite mee. Ik heb vroeger een groot koophuis gehad, dat ik vervolgens met heel veel bezittingen ging vullen. Maar maakte dat me gelukkiger? Zeker niet. Nu heb ik mijn leven ingericht zoals ik dat wil. Ik durfde uit de comfortzone te stappen van hoe het hoort en buiten de lijntjes te kleuren. Daar ben ik trots op. Alles waar ik me vroeger zorgen om maakte – of ik wel voldeed aan de verwachtingen of wensen van anderen én mezelf – is weggefallen. Ik leef met een open hart. Laatst besepte ik: eigenlijk word ik steeds gelukkiger. Wat een rijkdom."

TEKST ANNE BROEKMAN FOTOGRAFIE MARLOES BOSCH STYLING ORA BOLLEGRAAF

▲ De opening van een grafkelder in de oude stad Petra.

◀ Muziek maken op een drum midden in een sjamaancirkel.